

BOEM PAUKE SLAG: BEZETTE STAD

Wat kunnen wij voor jou doen?
letterenhuis@antwerpen.be
bibliotheek@hasselt.be

Poëzie van de tijd

Kan poëzie van 100 jaar geleden vandaag nog relevant zijn? Klinkt de poëzie zoals je leerlingen verwachten? Aan de hand van een tijdlijn zullen je leerlingen bekende gedichten uit de Vlaamse poëzie in de juiste volgorde proberen te plaatsen. Ze analyseren taal en inhoud om zo tot een overwogen beslissing te komen. Daarna hou je een klasgesprek over *Bezette Stad* van Paul van Ostaijen en hoe zijn avant-garde poëzie zich verhoudt tot die van tijdsgenoten. Als afsluiter kan je samen met hen (online) de reizende expo 'Boem Paukeslag: Bezette Stad x 5' bekijken.

Doelstellingen in de eindtermen

Context 7: de socioculturele samenleving: 6 en 7.

ASO 3e graad Nederlands: Poëzie en literatuur: 23, 25, 26, 27 en 28.

Benodigdheden

- pc met internettoegang en beamer of smartboard
- bijlagen
 - voor de leerlingen: tijdlijn en fragmenten
 - voor de leerkracht: infofiches over de gedichten

Verloop opdracht

Opdracht tijdlijn	25'	Leerlingen lezen en analyseren de stukjes poëzie en plaatsen ze op hun tijdlijn.
Klassikale bespreking	10'	Bespreking van de tijdlijn met de leerlingen
<i>Bezette Stad</i> als avant-garde kunstwerk	15'	Klasdiscussie over <i>Bezette Stad</i> , Paul van Ostaijen en avant-garde. <i>Bezette Stad</i> als inspiratie voor nieuwe kunst vandaag: Expo Boem Paukeslag: Bezette Stad x 5

1. Intro

De leerkracht verdeelt de klas in groepjes en deelt per groepje de tijdlijn en gedichten uit.

2. Opdracht gedichtentijdlijn

Leerlingen lezen en analyseren de stukjes poëzie. Tijdens het lezen letten ze op de taal en de inhoud van de gedichten. Kunnen ze achterhalen wanneer het gedicht geschreven werd? Ze plaatsen de gedichten op hun tijdlijn (bijlage 1). Bespreek na 20 minuten klassikaal de antwoorden. De leerlingen beargumenteren hun antwoorden. In bijlage 2 vind je per gedicht een fiche met meer info over de schrijver en het gedicht.

3. Bespreking tijdlijn en klasdiscussie *Bezette Stad*

Bespreek samen met je leerlingen de tijdlijn.

- Vonden ze het een moeilijke opdracht? Waarom?
- Kenden ze sommige gedichten?
- Waarop baseerden ze hun keuze? Taal? Inhoud?
- Hebben de leerlingen veel gedichten juist geplaatst, of net niet?
- Welk gedicht verbaast hen het meest?

Staat *Bezette Stad* van Van Ostajen op de juiste plaats? Vinden ze dat *Bezette Stad* past tussen de poëzie van die tijd?

Bezette Stad was deel van de avant-garde kunst. Ga hierover met je leerlingen een klasgesprek aan.

- Wat betekent avant-garde?
- Wat maakt *Bezette Stad* vernieuwend in zijn tijd?
 - Inhoud
Van Ostajen is sterk geïnspireerd door de toen nieuwe kunststroming dadaïsme bij het schrijven van *Bezette Stad*. Dadaïsme wordt gekenmerkt door het bekritisieren van gevestigde waarden in de maatschappij. In zijn bundel uit van Ostajen kritiek op de burgerij en de kerk.
 - Typografie
Van Ostajen maakt in *Bezette Stad* gebruik van ‘ritmische typografie’. Van Ostajen vond dat poëzie voorgelezen moest worden. Via zijn typografie geeft hij aan hoe zijn gedichten

voorgelezen moeten worden: vette en grote letters luid, kleine en dunne letters stil.

- Vind je *Bezette Stad* vandaag nog steeds vernieuwend?

Vijf jonge kunstenaars haalden voor de expo 'Boem Paukeslag: Bezette Stad x 5' inspiratie uit de bundel en creëerden vijf nieuwe kunstwerken. Deze expo reist in 2021 en 2022 door Vlaanderen en Nederland.

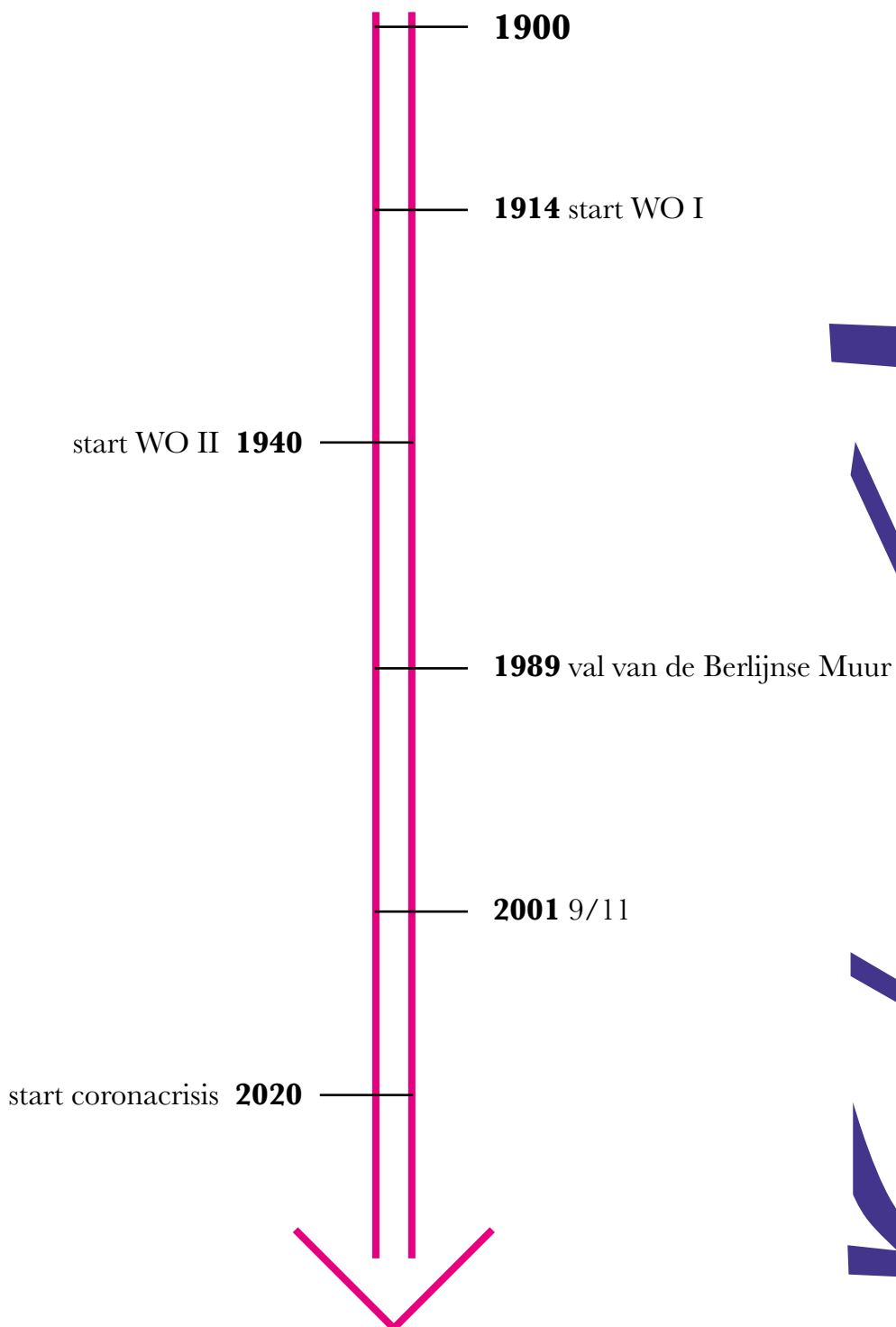
Via deze links (www.letterenhuis.be/scholen <https://bibliotheek.hasselt.be/BezetteStadx5>) kan je al eens kijken naar de online expo met filmpjes van de makers.

Ontdek hoe deze jonge makers kijken naar van Ostaijen en zijn iconische bundel *Bezette Stad* en hoe ze zich lieten inspireren bij de creatie van hun nieuwe kunstwerken.

BOEM SLAG: PAUKE BEZETTE STAD

Bijlage 1: opdrachtenblad voor leerlingen

Wie kwam er eerst? Lees de fragmenten uit de Vlaamse poëzie en probeer ze op de juiste plaats op de tijdlijn te plaatsen.

Gedicht 1

Toen hij bespeurde hoe de nevel van de tijd
in d'ogen van zijn vrouw de vonken uit kwam doven,
haar wangen had verweerd, haar voorhoofd had doorkloven
toen wendde hij zich af en vrat zich op van spijt.
Hij vloekte en ging te keer en trok zich bij de baard
en mat haar met de blik, maar kon niet meer begeren,
hij zag de grootse zonde in duivelsplicht verkeren
en hoe zij tot hem opkeek als een stervend paard.
Maar sterven deed zij niet, al zoog zijn helse mond
het merg uit haar gebeente, dat haar toch bleef dragen.
Zij dorst niet spreken meer, niet vragen of niet klagen,
en rilde waar zij stond, maar leefde en bleef gezond.
Hij dacht: ik sla haar dood en steek het huis in brand.
Ik moet de schimmel van mijn stramme voeten wassen
en rennen door het vuur en door het water plassen
tot bij een ander lief in enig ander land.
Maar doodslaan deed hij niet, want tussen droom en daad
staan wetten in de weg en praktische bezwaren,
en ook weemoedigheid, die niemand kan verklaren,
en die des avonds komt, wanneer men slapen gaat.
Zo gingen jaren heen. De kindren werden groot
en zagen dat de man die zij hun vader heetten,
bewegingloos en zwijgend bij het vuur gezeten,
een godvergeten en vervaarlijke aanblik bood.

Gedicht 2

't Is goed in 't eigen hert te kijken
Nog even vóór het slapen gaan,
Of ik van dageraad tot avond
Geen enkel hert heb zeer gedaan;

Of ik geen ogen heb doen schreien,
Geen weemoed op een wezen lei;
Of ik aan liefdeloze mensen
Een wordeke van liefde zei.

En vind ik, in het huis mijns herten,
Dat ik één droefenis genas,
Dat ik mijn armen heb gewonden
Rondom één hoofd, dat eenzaam was ...

Dan voel ik, op mijn jonge lippen,
Die goedheid lijk een avondzoen ...
't Is goed in 't eigen hert te kijken
En zó z'n ogen toe te doen.

Gedicht 3

BOEM

PAUKESLAG

daar ligt alles

PLAT

0 _____ 0

weer razen violen celli bassen koperen triangel

trommels **PAUKEN**

razen rennen razen rennen razen **RENNEN**

STOP!

drama in volle slag hoeren slangen werpen zich op eerlike
mannen het gezin wankelt de fabriek wankelt

de eer wankelt ligt er
alle begrippen **VALLEN**

HALT!

Gedicht 4

Ik ben niet, ik ben niet dan in uw aarde.
Toen gij schreeuwde en uw vel beefde
Vatten mijn beenderen vuur.
(Mijn moeder, gevangen in haar vel,
Verandert naar de maat der jaren.
Haar oog is licht, ontsnapt aan de drift
Der jaren door mij aan te zien en mij
Haar blijde zoon te noemen.
Zij was geen stenen bed, geen dierenkoorts,
Haar gewrichten waren jonge katten,
Maar onvergeeflijk blijft mijn huid voor haar
En onbeweeglijk zijn de krekels in mijn stem.
'Je bent mij ontgroeid,' zegt zij traag mijn
Vaders voeten wassend, en zij zwijgt
Als een vrouw zonder mond.)
Toen uw vel schreeuwde vatten mijn beenderen vuur.
Gij legde mij neder, nooit kan ik dit beeld herdragen,
Ik was de genode maar de dodende gast.
En nu, later, mannelijk word ik u vreemd.
Gij ziet mij naar u komen, gij denkt: 'Hij is
De zomer, hij maakt mijn vlees en houdt
De honden in mij wakker.'
Terwijl gij elke dag te sterven staat, niet met mij
Samen, ben ik niet, ben ik niet dan in uw aarde.
In mij vergaat uw leven wentelend, gij keert
Niet naar mij terug, van u herstel ik niet.

Gedicht 5

Mijn eeuwenoud, mijn levenslang junkieverdriet
Van geboortepijn tot nu mijn eenzaamheid
Die ik deel met duizenden nu ik weet wat ik weet:
Dat de mens een naald is zoekend naar een ader
Zoekend naar de kiespijn van zijn ver verleden.
Junkieverdriet, bass-toon van deze tijd
Waar de verschopte verschaalt in een dode hoek
Van het denkperspectief, in de paranoia
Van de kleine penis en de schizofrenie van schaamte.

In deze wereld mijn waansysteem werd liefde
Een misdrijf in het duister en reizen kruipen
Uit de schaduw der ouders naar de schaduw van de dood.
Verdrinken tijdens de armslag naar meer.

Licht van alle licht, licht
Dat niet dooft met de dagen en mijn geheugen
Voortdurend doorschijnt, licht licht
Dat niet zinkt in de stof het woord
Dat muis is knagend binnen klein bestek,
Licht dat bomen doorroest en water, licht
Dat leeft op de vloedlijn bij springtij,
Tussen afkick en hit, wit licht, witte hitte.

Gedicht 6

waarom vertoef ik PLOMP
verloren hoekig in uw
RANKE SCHADuw kant
uw broderie van steen
— als toren u TE MIN
als MINNAAR u te jong

verleent DESALNIETTEMIN
niet net het logge aan
de sier van schoonheid
zin en is het lompe soms
niet to BEWOND'REN van
verfijning meest geschikt

zijn inet ZODOENDE u en
ik — dat stomp geboren
vierkant van gewin die
STROEVE boer verstomd
door uw verschijning — toch
tot ELKANDER voorbeschikt

aanvaart mij NEEMT mij
ziet mij STAAN begint met
mij zo dag zo nacht uw
PRACHT van voor af aan of
kijkt dan HOUDT van mij
bezwijkt HOUDT u niet in

Gedicht 7

Soms lees ik op Wikipedia
de verhaallijn van een volledige serie;
The Wire, Breaking Bad, Game of Thrones
om te weten wie er leeft en wie er sterft.
Het laat me de toekomst voorspellen, sust
de waarzegger in mij,
een tarotlegger met de bandana
van David Foster Wallace.

Ik kan vertellen over hoe de tijd, over
een flora en fauna van zonsopgang en -ondergang
over hoe de buitenwereld als kieuwen
open en dicht vouwt. Laat deze letters landen op je netvlies –
begrip ontstaat met één voet
in het verleden, één voet
in de toekomst.

Ik zie een video van iemand die trouwt
met een Japans tekenfilmfiguurtje.
hij staat voor het altaar
met een Virtual Reality-bril.
Vergelijk het met wat ik weet over iets als liefde:
onvoorspelbaar, tevergeefs, ontregelend
vormeloos vooral.

Ik vierendeel mezelf: ik vroeger, ik nu, ik later, ik nooit.
Vier versies die elkaar vermenigvuldigen, herhalen, voorspellen
en vernietigen.
Soorten van mezelf die tarotkaarten
als schubben over mijn schouder leggen,
mijn rug bedekken, aan mijn oren likken,
fluisteren – rillingen –
dat wij dit gemaakt hebben
en dus ook
in een vingerknip, een muisklik
kunnen ontmaken.

Bijlage 2: infoches gedichten

Het Huwelijk

Toen hij bespeurde hoe de nevel van de tijd
in d'ogen van zijn vrouw de vonken uit kwam doven,
haar wangen had verweerd, haar voorhoofd had doorkloven
toen wendde hij zich af en vrat zich op van spijt.

Hij vloekte en ging te keer en trok zich bij de baard
en mat haar met de blik, maar kon niet meer begeren,
hij zag de grootse zonde in duivelsplicht verkeren
en hoe zij tot hem opkeek als een stervend paard.

Maar sterven deed zij niet, al zoog zijn helse mond
het merg uit haar gebeente, dat haar toch bleef dragen.
Zij dorst niet spreken meer, niet vragen of niet klagen,
en rilde waar zij stond, maar leefde en bleef gezond.

Hij dacht: ik sla haar dood en steek het huis in brand.
Ik moet de schimmel van mijn stramme voeten wassen
en rennen door het vuur en door het water plassen
tot bij een ander lief in enig ander land.

Maar doodslaan deed hij niet, want tussen droom en daad
staan wetten in de weg en praktische bezwaren,
en ook weemoedigheid, die niemand kan verklaren,
en die des avonds komt, wanneer men slapen gaat.

Zo gingen jaren heen. De kindren werden groot
en zagen dat de man die zij hun vader heetten,
bewegingloos en zwijgend bij het vuur gezeten,
een godvergeten en vervaarlijke aanblik bood.

‘Het huwelijk’ is een gedicht van Willem Elsschot. Elsschot is het pseudoniem van de Antwerpse schrijver Alphons de Ridder. De Ridder/Elsschot trouwde in 1908 met de Antwerpse Jeannetta Josephina, Fine, Scheurwegen. Twee jaar later, in 1910, schreef hij dit gedicht. Elsschots werk is vaak autobiografisch geïnspireerd. Zo haalde hij inspiratie uit zijn werk in de reclamewereld voor zijn boeken *Kaas* en *Lijmen/Het been*.

‘Het huwelijk’ gaat over een man die met afgrijzen naar zijn ouder wordende vrouw kijkt. Van liefde tussen hen beide is geen sprake meer. De Ridder/Elsschot was 28 toen hij dit gedicht schreef. Hoewel het dus niet echt autobiografisch is, kan er wel een soort van voorafspiegeling van hun huwelijk in gelezen worden. Elsschot had tijdens hun huwelijk verschillende affaires en was niet heel aanwezig als vader en echtgenoot. Op het einde van hun leven vonden de partners elkaar echter terug. Fine stierf enkele uren na de dood van Elsschot van verdriet.

De (verouderde) spelling van bepaalde woorden en werkwoorden zou kunnen verraden dat dit gedicht eerder aan het begin van de tijdlijn geplaatst moet worden. De thematiek is niet heel duidelijk te linken aan de ontstaansperiode.

Avondliedeken III

't Is goed in 't eigen hert te kijken
Nog even vóór het slapen gaan,
Of ik van dageraad tot avond
Geen enkel hert heb zeer gedaan;

Of ik geen ogen heb doen schreien,
Geen weemoed op een wezen lei;
Of ik aan liefdeloze mensen
Een wordeke van liefde zei.

En vind ik, in het huis mijns herten,
Dat ik één droefenis genas,
Dat ik mijn armen heb gewonden
Rondom één hoofd, dat eenzaam was ...

Dan voel ik, op mijn jonge lippen,
Die goedheid lijk een avondzoen ...
't Is goed in 't eigen hert te kijken
En zó z'n ogen toe te doen.

'Avondliedeken III' is een gedicht van Alice Nahon (1896-1933). Nahon ging naar de huishoudschool en volgde een opleiding tot verpleegster. Vlak voor de Eerste Wereldoorlog werd ze echter ziek, waardoor ze niet als verpleegster aan de slag kon tijdens de oorlog. Ze leed aan chronische bronchitis en depressie.

Tussen 1919 en 1922 verbleef ze in een sanatorium. Hier schreef ze haar twee bekendste dichtbundels *Vondelingskens* (1920) en *Op zachte vooizekens* (1921). Nahon stond bekend om haar liefkozende poëzie, zoals *Avondliedeken III*. Op het einde van haar leven probeerde ze zich van deze reputatie te ontdoen en schreef ze meer experimentele poëzie.

Ook hier kunnen leerlingen duidelijk uit het taalgebruik afleiden dat dit gedicht aan het begin van de tijdlijn geplaatst moet worden.

'Avondliedeken III' uit *Op zachte vooizekens* verscheen in hetzelfde jaar als *Bezette Stad* van Van Ostaijen. Qua taal en inhoud zit er een groot verschil tussen beide bundels. Van Ostaijen had dan ook grote kritiek op haar poëzie en bestempelde haar poëzie als 'kleinburgerlijk' en vooral gesmaakt 'door minder opgeleide mensen'. Het avant-garde karakter van *Bezette Stad* wordt door deze vergelijking duidelijker voor de leerlingen.

De moeder

Ik ben niet, ik ben niet dan in uw aarde.
Toen gij schreeuwde en uw vel beefde
Vatten mijn beenderen vuur.
(Mijn moeder, gevangen in haar vel,
Verandert naar de maat der jaren.
Haar oog is licht, ontsnapt aan de drift
Der jaren door mij aan te zien en mij
Haar blijde zoon te noemen.
Zij was geen stenen bed, geen dierenkoorts,
Haar gewrichten waren jonge katten,
Maar onvergeeflijk blijft mijn huid voor haar
En onbeweeglijk zijn de krekels in mijn stem.
'Je bent mij ontgroeid,' zegt zij traag mijn
Vaders voeten wassend, en zij zwijgt
Als een vrouw zonder mond.)
Toen uw vel schreeuwde vatten mijn beenderen vuur.
Gij legde mij neder, nooit kan ik dit beeld herdragen,
Ik was de genode maar de dodende gast.
En nu, later, mannelijk word ik u vreemd.
Gij ziet mij naar u komen, gij denkt: 'Hij is
De zomer, hij maakt mijn vlees en houdt
De honden in mij wakker.'
Terwijl gij elke dag te sterven staat, niet met mij
Samen, ben ik niet, ben ik niet dan in uw aarde.
In mij vergaat uw leven wentelend, gij keert
Niet naar mij terug, van u herstel ik niet.

'De moeder' is geschreven door Hugo Claus (1929-2008). Claus was de zoon van een drukker. Hij debuteerde in 1947 als dichter en in 1950 werd zijn eerste roman gepubliceerd. Claus was een van de productiefste en meest bekroonde auteurs uit het Nederlandse taalgebied. Hij kreeg onder meer vier keer de Staatsprijs voor Toneel (1955, 1967, 1973, 1979), naast die voor Poëzie (1971) en die voor Proza (1984), de Constantijn Huygensprijs (1979), de Prijs der Nederlandse Letteren (1986), en de Europese Aristeionprijs (1998). Hij werd meermaals genoemd als kandidaat voor de Nobelprijs. 'De Moeder' komt uit zijn *Oostakkerse gedichten*. Deze dichtbundel is opgenomen in de literaire canon. De bundel bestaat uit heel beeldende gedichten. Claus verwijst vaak naar de (klassieke) literatuur van Dante en William Blake tot Karel Van de Woestijne en Paul van Ostaijen.

Op basis van het taalgebruik kunnen de leerlingen het gedicht ergens in het midden op de tijdlijn plaatsen. Het gebruik van woorden als "Gij" en "blijde" en de rol van de vrouw in het beschreven huishouden toont dat het een iets ouder gedicht is.

Junkieverdriet

Mijn eeuwenoud, mijn levenslang junkieverdriet
Van geboortepijn tot nu mijn eenzaamheid
Die ik deel met duizenden nu ik weet wat ik weet:
Dat de mens een naald is zoekend naar een ader
Zoekend naar de kiespijn van zijn ver verleden.
Junkieverdriet, bass-toon van deze tijd
Waar de verschopte verschaalt in een dode hoek
Van het denkperspectief, in de paranoia
Van de kleine penis en de schizofrenie van schaamte.

In deze wereld mijn waansysteem werd liefde
Een misdrijf in het duister en reizen kruipen
Uit de schaduw der ouders naar de schaduw van de dood.
Verdrinken tijdens de armslag naar meer.

Licht van alle licht, licht
Dat niet dooft met de dagen en mijn geheugen
Voortdurend doorschijnt, licht licht
Dat niet zinkt in de stof het woord
Dat muis is knagend binnen klein bestek,
Licht dat bomen doorruist en water, licht
Dat leeft op de vloedlijn bij springtij,
Tussen afkick en hit, wit licht, witte hitte.

‘Junkieverdriet’ werd geschreven door Jotie T’ Hooft (1956 -1977). T’ Hooft was een enig kind uit een middenklasse gezin. Al op jonge leeftijd zette hij zich af tegen de waarden en normen van die middenklasse. Als jongere stort hij zich in een leven van drank, drugs en rock ‘n roll. Vanaf zijn veertiende kampte T’ Hooft met een drugsverslaving.

Na een moeilijk traject in het secundair onderwijs (hij werd van verschillende scholen gestuurd) ging hij les volgen aan de kunstacademie. Zijn talent voor poëzie werd al snel ontdekt. In het midden van de jaren 1970 werden zijn eerste gedichten al op de radio voorgelezen.

In 1975 trouwde hij met Ingrid Weverbergh. Haar vader Julien werkte voor uitgeverij Manteau en bezorgde T’ Hooft hier een job. Hij brengt ook de eerste dichtbundel van T’ Hooft uit: *Schreuwolandschap*.

Het gedicht ‘Junkieverdriet’ komt uit zijn tweede en gelijknamige dichtbundel uit 1976. De gedichten in de bundel zijn vaak donker van sfeer en gaan over een zelfvernietigend verlangen naar zuiverheid, naar het verloren paradijs, naar zwarte romantiek, naar God en de lijdende Christus, en naar zijn onschuldige kindertijd.

De Boerentoren schrijft

waarom vertoef ik PLOMP
verloren hoekig in uw
RANKE SCHADuw kant
uw broderie van steen
— als toren u TE MIN
als MINNAAR u te jong

verleent DESALNIETTEMIN
niet net het logge aan
de sier van schoonheid
zin en is het lompe soms
niet to BEWOND'REN van
verfijning meest geschikt

zijn inet ZODOENDE u en
ik — dat stomp geboren
vierkant van gewin die
STROEVE boer verstomd
door uw verschijning — toch
tot ELKANDER voorbeschikt

aanvaart mij NEEMT mij
ziet mij STAAN begint met
mij zo dag zo nacht uw
PRACHT van voor af aan of
kijkt dan HOUDT van mij
bezwijkt HOUDT u niet in

‘De Boerentoren schrijft’ is een gedicht van Tom Lanoye. Lanoye was in 2003 en 2004 Antwerps stadsdichter, de eerste ook in België. Hij schreef in zijn twee jaar als stadsdichter twaalf gedichten voor en over Antwerpen. In 2004 schreef hij het gedicht ‘De Boerentoren schrijft’, een liefdesverklaring aan de kathedraal. De laatste strofe was zes maanden lang te lezen op een groot doek, bevestigd aan de Boerentoren in Antwerpen.

Lanoye studeerde Germaanse talen aan de universiteit van Gent. Hij is actief in verschillende genres: zo schrijft hij gedichten, maar ook toneelstukken, romans, essays, ... Een van zijn bekendste werken is zijn bewerking van de theaterstukken van Shakespeare in *Ten oorlog*, waar hij verschillende prijzen voor won.

Hoewel dit een van de meest recente gedichten op de tijdlijn is, voelt het qua taal voor de jongeren wellicht niet zo. Het gedicht is vrij gewichtig van toon. Het is dan ook een officiële liefdesverklaring aan een monument.

Khaleesi

Een mensenleven is poreus.

Doordringbaar, verzadigd met verhalen, schilderijen, spellen.

Soms lees ik op Wikipedia
de verhaallijn van een volledige serie;
The Wire, Breaking Bad, Game of Thrones
om te weten wie er leeft en wie er sterft.
Het laat me de toekomst voorspellen, sust
de waarzegger in mij,
een tarotlegger met de bandana
van David Foster Wallace.

Ik kan vertellen over hoe de tijd, over
een flora en fauna van zonsopgang en -ondergang
over hoe de buitenwereld als kieuwen
open en dicht vouwt. Laat deze letters landen op je netvlies –
begrip ontstaat met één voet
in het verleden, één voet
in de toekomst.

Ik zie een video van iemand die trouwt
met een Japans tekenfilmfiguurtje.
hij staat voor het altaar
met een Virtual Reality-bril.
Vergelijk het met wat ik weet over iets als liefde:
onvoorspelbaar, tevergeefs, ontregelend
vormeloos vooral.

Ik vierendeel mezelf: ik vroeger, ik nu, ik later, ik nooit.
Vier versies die elkaar vermenigvuldigen, herhalen, voorspellen en vernietigen.
Soorten van mezelf die tarotkaarten
als schubben over mijn schouder leggen,
mijn rug bedekken, aan mijn oren likken,
fluisteren – rillingen –
dat wij dit gemaakt hebben
en dus ook
in een vingerknip, een muisklik
kunnen ontmaken.

‘Khaleesi’ is geschreven door Jens Meijen (1996). Meijen is een jonge dichter. Hij studeerde af als letterkundige en werkt als assistent en doctoraatsonderzoeker in de politieke wetenschappen aan de KU Leuven.

In 2019 verscheen zijn eerste dichtbundel, *Xenomorf* (De Bezige Bij), die in 2020 de C. Buddingh'-prijs won voor beste Nederlandstalige debuut. ‘Khaleesi’ is een van de gedichten uit deze bundel. In 2021 verschijnt zijn debuutroman *De Lichtjaren*. Daarnaast is hij journalist en literair recensent voor *HUMO* en *De Morgen*, redacteur bij Greenpeace Belgium, freelance vertaler, en lid van de kernredactie van literair tijdschrift *DWB*.

Hij werkte mee aan de reizende expo ‘Boem Paukeslag: Bezette Stad x 5’.

Het taalgebruik en de verwijzingen naar de hedendaagse cultuur zouden leerlingen in staat moeten stellen om het gedicht als het meest recente uit de reeks gedichten te identificeren.